

Sygn. akt VI W 337/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Gawin-Kwiatek

Protokolant Małgorzata Makara

po rozpoznaniu dnia 29 stycznia 2014 roku, 09 maja 2014 roku, 09 czerwca 2014 roku, 16 czerwca 2014 roku,

sprawy

L. W.

urodzonego (...), syna S. i A. z domu E.

obwinionego o to, że:

w dniu 27 czerwca 2013 roku w siedzibie firmy (...) i (...), tj. w (...) w trakcie wykonywania czynności przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy – pani I. P. – odmówił podania swoich danych personalnych

tj. o wykroczenie z art. 65§2 kw

I. obwinionego **L. W.** uznaje za winnego tego, że w dniu 27 czerwca 2013 roku w siedzibie firmy (...) i (...), tj. w M. 111 w trakcie wykonywania czynności egzekucyjnych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy nie okazał na żądanie organu państwowego - komornika sądowego dowodu tożsamości tj. wykroczenia z art. 65§2 kw i za to na podstawie art. 65§1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł i zobowiązuje go do uiszczenia 100 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt VI W 337/13

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy I. P. w dniu 27 czerwca 2013 roku wraz ze swoimi współpracownikami B. S. oraz A. G. w celu dokonania czynności komorniczych udała się do miejscowości M. nr (...), gdzie swoją siedzibę miał dłużnik - firma (...) Spółka z o.o. Prezesem wyżej wymienionej spółki jest L. W.. Przed wejściem znajdowała się tablica z oznaczeniem, że jest to obiekt spółki (...).”

Po przybyciu do siedziby spółki (...) od napotkanej tam pracownicy- U. P. uzyskała informację, że jest to siedziba spółki (...), a następnie została przez nią zaprowadzona do kolejnego pokoju. Komornik I. P. po wejściu do gabinetu prezesa L. W. zapytała go czy jest prezesem firmy (...), przedstawiła siebie i swoich współpracowników i wyjawiała cel swojej wizyty w spółce. Z Krajowego Rejestru Sądowego I. P. posiadała wiedzę co do imienia i nazwiska prezesa (...) Spółki z o.o. jednakże nie wiedziała jak osoba ta wygląda. Następnie poprosiła L. W. o dokument tożsamości celem zweryfikowania czy osoba z którą rozmawia jest na pewno L. W.. Obwiniony odmówił okazania dokumentu tożsamości i zaczął w sposób agresywny kwestionować zasadność dokonywania czynności egzekucyjnych wobec spółki

podnosząc, iż pomieszczenia, w których się znajdują, jak również wyposażenie, które w tych pomieszczeniach się znajdowało, nie należą do spółki (...) tylko innej spółki. I. P. pytała obwinionego, gdzie znajdują się pomieszczenia spółki (...) na co obwiniony podał, że znajdują się w tym budynku, odmówił jednak wskazania, które to konkretnie są pomieszczenia. Nadto obwiniony oświadczył, że nie będzie udzielał żadnych informacji dotyczących spółki i nie wylegitymuje się. Następnie obwiniony powiedział, że komornik wraz z towarzyszącymi jej osobami ma wyjść i wezwał Policję. Dyżurnego poinformował, że jakaś kobieta i dwaj mężczyźni wtargnęli do jego firmy i mimo jego żądania nie chcą jej opuścić. Nie powiedział przyjmującemu zgłoszenie, że ta kobieta to komornik. Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji uzyskali od komornika informacje dotyczące dotychczasowego przebiegu zdarzenia oraz zostali poinformowani, że L. W. uniemożliwia komornikowi przeprowadzenie czynności służbowych. Po wysłuchaniu racji obu stron Policjanci uzyskali od swoich przełożonych polecenie udzielenia asysty komornikowi przy prowadzonych przez niego czynnościach egzekucyjnych. Funkcjonariusze Policji dokonali wylegitymowania tak komornika i jego współpracowników, jak i L. W.. I. P. i pracownicy kancelarii komorniczej przystąpili do dalszego weryfikowania czy znajdują się na terenie spółki (...) i w asyście Policji i w obecności L. W. przechodzili do kolejnych pomieszczeń biurowych. W jednym z pomieszczeń znajdowała się pracownica spółki (...) J. K., która też została wylegitymowana przez funkcjonariuszy Policji. Następnie komornik wraz z pracownikami kancelarii przystąpili do czynności zajęcia ruchomości i sporządzenia protokołu.

Dowód:

- zeznania świadków: I. P. k. 11 odw. -12, 14 odw. – 15, 100 – 100 odw., 222 odw. – 223, B. S. k 20-21, 101 odw. - 102, 223 odw. -224, A. G. k 22-23,101-101 odw., 223-223 odw., M. O. k 16-17,102 odw. - 103, 225 odw. – 226, Ł. M. k 18-19, 57, 102, 222 – 222 odw.

Obwiniony L. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 27 czerwca 2013 roku do pomieszczeń firmy (...) w M. nr (...) (której także jest prezesem) zgłosiła się komornik wraz z dwoma mężczyznami – pracownikami kancelarii komorniczej, którzy poinformowali go, że posiadają nakaz egzekucji komorniczej wobec spółki (...). Wówczas to L. W. przedstawił się i powiedział, że on jest prezesem tej spółki. Obwiniony wyjaśnił także, że próbował tłumaczyć komornikowi, że pomieszczenia firmy (...) znajdują się w innym miejscu tego samego budynku, lecz spotkał się z odmową przejścia do tych pomieszczeń ze strony komornika. Wyjaśnił ponadto, że poinformował I. P., że klauzula wykonalność, na którą się ona powoływała jest wystawiona omyłkowo jednak pani komornik nie chciała słuchać L. W.. Obwiniony przyznał, że nie znalazł nigdzie przepisu, który uprawniałby komornika do legitymowania go dlatego odmówił okazania dowodu osobistego komornikowi. Według obwinionego komornik nie okazała mu żadnego dokumentu i tylko pracownicy kancelarii komorniczej stwierdzili, że to jest komornik.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego L. W. k 28, 99-100

Sąd zważył ponad to co następuje:

Konstruując stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach w postaci zeznań świadków I. P., B. S., A. G., M. O. i Ł. M..

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez I. P., B. S., A. G. oraz M. O. i Ł. M.. Zeznania tych osób złożone tak w toku czynności wyjaśniających jak i przed Sądem są spójne i logiczne. Wprawdzie zeznania tych świadków różnią się niekiedy co do sposobu opisu przebiegu zdarzeń, różnią się użytymi słowami i zwrotami. Powyższe nie może mieć jednak zasadniczego wpływu na ustalenie faktycznego przebiegu zdarzenia z dnia 27 czerwca 2013 roku. Te różnice są wynikiem różnego sposobu formułowania pytań przez osoby przesłuchujące tych świadków w poszczególnych fazach postępowania, a także upływu czasu jaki minął od dnia zdarzenia. Na drobne rozbieżności w opisie zdarzenia i na niepamięć pewnych szczegółów wpływ ma także i to, że zarówno komornik, jak i jego współpracownicy, a także funkcjonariusze Policji asystujący komornikowi biorą udział w wielu tego rodzaju czynnościach służbowych w skali

jednego roku i nie sposób od osób tych wymagać, by precyzyjnie pamiętały każdy szczegół, słowo, gesty czy zachowania osób biorących w nich udział.

Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionego L. W. odnośnie przebiegu zdarzenia stanowią jedynie jego linię obrony, ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Podsądny choć pewien nieświadomie dostarczył dowodów na swoje sprawstwo przyznając, że nie okazał dowodu tożsamości komornikowi, a jedynie funkcjonariuszom Policji.

Sąd krytycznie odniósł się do zeznań świadków U. P. i J. K. albowiem są to osoby pozostające z obwinionym w różnego rodzaju relacjach wzajemnych (zawodowych i osobistych), które to relacje mogą mieć wpływ na wiarygodność złożonych przez nich zeznań.

W ocenie Sądu obwiniony L. W. swym zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia.

Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 65§2 kw podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do okoliczności wymienionych w §1 tego artykułu, a zatem nie udziela informacji lub dokumentów co do tożsamości własnej lub innej osoby, co do swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zamieszkania etc. Dla ustalenia istnienia odpowiedzialności za czyn z art. 65§ 1 lub 2 kw koniecznym jest ustalenie, czy organ lub instytucja domagając się udzielenia danych osobowych (czy wylegitymowania się, okazania dowodu osobistego) żądanie swoje opiera na ustawowym upoważnieniu. Organami państwowymi są wszelkie te, które działają w imieniu państwa. Należy podkreślić, że karalne jest wprowadzenie w błąd każdego organu państwowego, niezależnie od tego, czy dysponuje on prawem do legitymowania, czy też nie. Tylko w odniesieniu do innych instytucji konieczne jest ustalenie, czy miały one prawo do legitymowania wynikające wprost z ustawy. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r. sygnatura akt SK 18/00 stwierdził, że przez pojęcie „organ władzy publicznej” uznać należy instytucję, strukturę organizacyjną, jednostkę władzy publicznej wykonującą funkcję władzy publicznej i wyposażoną w uprawnienia władczego kształtowania sytuacji jednostki. Bez wątpienia komornik sądowy wykonujący przymusowo wyroki sądów spełnia określone przez Trybunał Konstytucyjny kryteria. Potwierdził to sam TK w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygnatura akt SK 26/03, określając komornika jako szczególny organ państwowy, wyposażony we władcze kompetencje zarówno wobec osób, jak i wobec innych instytucji publicznych, uprawniony także do nakładania kar. W wyroku z dnia 3 grudnia 2003 roku, sygnatura akt K 5/02 Trybunału Konstytucyjnego stwierdził, że „komornik sądowy jest organem państwa powołanym do wykonywania orzeczeń sądowych w drodze przymusowej egzekucji świadczeń pieniężnych i niepieniężnych, a także wykonywania innych czynności określonych w ustawach, posiadającym – w ramach wykonywania swoich zadań – władcze kompetencje wobec innych podmiotów stosunków prawnych”.

W świetle powyższego wyroku bezspornym jest, że komornik sądowy jest organem państwa. Zgodnie z art. 761§1 kpc organ egzekucyjny może żądać od uczestników postępowania złożenia wyjaśnień oraz zasięgać informacji niezbędnych do prowadzenia egzekucji. Przepis art. 761§1 kpc nie wymienia enumeratywnie rodzaju tych wyjaśnień czy pozyskiwanych informacji, zatem może to być każda informacja, która jest niezbędna do przeprowadzenia czynności komorniczych. Do komornika jako organu władzy państwowej i podmiotu prowadzącego egzekucję należności należy ocena które informacje są dla niego niezbędne do prowadzenia egzekucji. Weryfikacja danych osobowych uczestnika postępowania egzekucyjnego jest uzasadniona wobec możliwości popełnienia omyłki przez komornika jak i wprowadzenia go w błąd przez uczestnika postępowania. Zatem w świetle powyższego działanie I. P. polegające na podjęciu próby wylegitymowania obwinionego było w pełni zasadne i oparte na obowiązujących przepisach prawa, a na obwinionym ciążył obowiązek ich udzielenia. Nawet w sytuacji, gdyby obwiniony nie tylko odmówił słownie udzielenia informacji czy okazania dokumentu tożsamości ale nawet nie odezwał się w ogóle, popełniłby wykroczenie z art. 65 kw. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2004 roku, sygn. IV KK 137/04 „wykroczenie określone w art. 65 § 1 kw dotyczy sprawcy, który umyślnie wprowadza w błąd organ państwowy lub instytucje upoważnioną z mocy ustawy do legitymowania, co do własnej tożsamości, obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania. Wprowadzenie w błąd może być osiągnięte za pomocą słowa lub

pisma, może nastąpić również przez zatajenie prawdziwego stanu rzeczy – np. podanie fałszywego nazwiska, imienia, zawodu, miejsca pracy lub miejsca zamieszkania, a także na skutek takiego zachowania się sprawcy, które może prowadzić do wyciągnięcia błędnych wniosków przez organ państwowy”.

Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do winy obwinionego, z tym że Sąd na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego dokonał zmiany opisu czynu. I tak Sąd uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 27 czerwca 2013 roku w siedzibie firmy (...) i (...) tj. w M.(...)w trakcie wykonywania czynności egzekucyjnych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy nie okazał na żądanie organu państwowego – komornika sądowego dowodu tożsamości, tj. wykroczenia z art. 65§1 kw i za czyn ten wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 33 kw, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. W ocenie Sądu, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu jest znaczny. Przy jego ocenie Sąd miał bowiem na uwadze okoliczności przedmiotowe, takie jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności, jak i okoliczności podmiotowe. Na wysokość orzeczonej kary grzywny miał wpływ przede wszystkim fakt wysoce nagannego zachowania obwinionego wobec przedstawiciela władzy państwowej przejawiający się agresywnym (komornik stwierdziła, że wręcz chamskim) zachowaniem wobec komornika m.in. nakazaniu mu opuszczenia budynku, stwierdzeniu, że nie będzie udzielał żadnych informacji i zakazaniu udzielania informacji swoim podwładnym. Negatywne zachowanie obwinionego wobec komornika potwierdzone zostało zeznaniami świadków. Co więcej obwiniony miał na tyle tupetu, by na miejsce wezwać policję i to ZATAJAJAĆ! kto znajduje się w jego firmie, nie informując dyżurnego, że żąda by organ władzy państwowej, upoważniony do działań przeciwko jego firmie, firmę tę opuścił! Takie zachowanie obwinionego zasługuje na szczególne potępienie i napiętnowanie. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a ponadto nie przewyższa ona realnych możliwości zarobkowych obwinionego.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1 kpw, mając na uwadze, że obwiniony osiąga dochody Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200 zł, w tym kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz opłatę w kwocie 100 zł.